

pligtige ejendomsværdi fra i år, hvilket ifølge artiklen medfører forøget beskatningsgrundlag på mellem 10.000-20.000 kr. for et typisk parcelhus. Samtidig viser en nedgang i solvarmeanlæg fra ca. 4.000 i 1996 til ca. 1.600 sidste år, at de eksisterende tilskudordninger tilsyneladende ikke er tilstrækkelig motivation til at investere i solvarme.

Svar (13/6 2000)

Skatteministeren (Ole Stavad):

Der findes ikke særlige regler for beskatning af ejendomme med solvarmeanlæg. Ejendomme med solvarmeanlæg beskattes ligesom andre ejendomme på grundlag af den årlige offentlige vurdering.

Når ejendomsværdien fastsættes ved den årlige offentlige vurdering sker det på grundlag af et af vurderingsmyndighederne foretaget skøn over ejendommens pris i handel ogandel. Der ved sikres, at der er et ensartet beskatningsgrundlag uanset om ejendommen har modtaget offentlige tilskud til etablering af f.eks. solvarmeanlæg ved opførelsen eller ombygninger af ejendommen. Beskatningsgrundlaget er således i alle tilfælde den skønnede salgsspris for ejendommen.

Regeringens bestræbelser for at fremme solenergien sker ved forskellige former for direkte tilskud m.v. Hvis et sådant tilskud medfører en forbedring af ejendommen, der øger ejendommens handelsværdi vil det derfor også som andre offentlige tilskud, der øger ejendommens salgsspris, afspejle sig i den offentlige vurdering.

Stigningen i ejendomsvurderingen har derfor ikke betydet et mindsket incitament til at installere solvarmeanlæg. Tværtimod kan ejere af ejendomme med solvarmeanlæg glæde sig over, at den stigende ejendomsvurdering viser, at det kan betale sig at investere i supplerende opvarmningsanlæg, herunder solvarmeanlæg.

De ændringer i den offentlige vurdering af ejendomme med supplerende opvarmning, herunder solvarmeanlæg, der er foretaget ved 2000-vurderingen, er således sket for at bringe vurderingerne i bedre overensstemmelse med den faktiske handelspris.

Vedrørende vurderingsmyndighedernes praktiske fremgangsmåde ved ansættelse af de pågældende ejendomme henvises til mit svar på

spørgsmål S 2816, der er stillet den 26. maj 2000 af Kim Behnke.

Spm. nr. S 2175

Til trafikministeren (30/3 2000) af:

Søren Kolstrup (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at et linjeblokanlæg ikke nødvendigvis er en forudsætning for installation af et ATC- eller ATC-lignende system samt bekræfte, at den tidligere udarbejdede oversigt indeholdt forkerte strækningsangivelser (Bramming-Ribe), og vil ministeren i givet fald revidere den tidligere fremsendte oversigt over udgifterne til installation af ATC på alle passagertogsstrækninger og i tilknytning hertil oplyse, om ministeren i øvrigt har overvejelser over, hvordan man kan sikre en reduktion af udgifterne til ATC?«

Begrundelse

Til Jydske Vestkysten den 27. marts 2000 udtaler direktøren for Jernbanetilsynet, Flemming Lund, at der findes en art ATC, som gør, at man godt kan bruge det på linjer uden linjeblok. Endvidere menes afstanden i svaret på spørgsmål nr. S 1815 mellem Bramming og Ribe ikke at være 63,9 km, men nærmere omkring 17 km. Af hensyn til de kommende politiske drøftelser om udbygningen af sikkerhedssystemet på togområdet ønsker spørgeren at få en nærmere afklaring af, hvilke beløb der er nødvendige til hvilke investeringer, som linjeblokanlæggene forudsætter.

Svar (25/5 2000)

Trafikministeren (Jacob Buksti):

Indledningsvis vil jeg beklage, at der i min besvarelse af spørgsmål nr. S 1815 har været en række unøjagtigheder og fejl. De vedrører sammenhængen mellem ATC og linjeblokanlæg, udgifter til etablering af ATC på strækningen Randers - Hobro samt udgifter til etablering af linjeblokanlæg på strækningerne Bramming - Ribe, Langå - Struer og Hobro - Ålborg.

På baggrund af den redegørelse, som Jernbanetilsynet og Banestyrelsen har givet mig, kan